

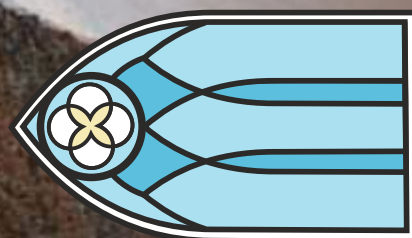
thema:

ACTIE SOLIDARITEITSKAS

VAN GEMEENTEN, VOOR GEMEENTEN

PGA MAGAZINE

EEN UITGAVE MET INSPIRELENDE VERHALEN UIT ONZE GEMEENTE

UITGAVE VAN:

PGA ALMELO

Jaargang 2 - Voorjaar 2026

VOORWOORD

Inmiddels ligt hier de tweede editie van het PGA magazine voor u. De reacties op het eerste exemplaar gaven ons de energie om door te gaan met het magazine dat mensen binnen de Protestantse Gemeente Almelo met elkaar verbindt. Deze editie heeft als thema de actie solidariteitskas. Bij velen van u wellicht niet erg bekend, maar toch zo belangrijk om de protestantse kerk in Nederland levensvatbaar te houden. In ons vorige magazine hebben we een oproep gedaan om uw inspirerende verhalen met ons te delen. Een aantal mensen heeft hier enthousiast gehoor aan gegeven. Hun verhalen leest u verderop in dit magazine. Toch doen we een oproep aan iedereen: hebt u een bijdrage die past binnen het magazine, schroom dan niet om contact op te nemen met de redactie. U hoeft het niet perse zelf te schrijven, wij komen graag langs om samen met u het verhaal vorm te geven.

Velen zijn alweer bezig met vakantieplannen. De volgende editie zal in september/oktober uitkomen. Waarschijnlijk hebt u dan prachtige plaatsen bezocht. Wilt u ook eens nadenken of dit aanleiding voor u kan zijn om over deze inspirerende plekjes binnen of buiten Europa te vertellen en zo uw ervaringen en/of mooie foto's met ons te delen.

Als u iets moois hebt bij te dragen aan het PGA magazine (*dat kan ook een lied, een bijzondere bijbel of iets anders zijn*) neem dan met ons contact op door te mailen naar:

magazine@pga-almelo.nl onder vermelding van uw naam, telefoonnummer en mailadres.

We hopen dat u opnieuw zult genieten van alle bijdragen en het magazine daarna onder de aandacht van uw familie en bekenden wilt brengen. Achterin de kerk liggen voldoende exemplaren om die aan hen uit te delen. **Ook als u de eerste editie heeft gemist kunt u daar een exemplaar afhalen om uw jaargang compleet te maken.**

De redactie

INHOUDSOPGAVE

Colofon

Redactie PGA Magazine:

Bert van de Pol

Jan Aart Melissant

Voor contact en eigen bijdragen kunt u mailen naar:

magazine@pga-almelo.nl

De volgende editie verschijnt in oktober 2026

PGA Magazine is een uitgave van:

De Protestantse Gemeente Almelo en verschijnt drie keer per jaar.

Ingezonden kopij kan ingekort, aangepast, niet geplaatst of uitgesteld worden tot een volgende uitgave.

Opmaak en druk: Reclame Totaal BV Almelo

Actie solidariteitskas	Pagina 3
Bijbel met een verhaal - <i>Gerrit Briene</i>	Pagina 4
Stichting Help Oost Europa	Pagina 5
Kunst	Pagina 6
Kunst	Pagina 7
Onder het vergrootglas	Pagina 8
King & St. Aiden - <i>Bert van de Pol</i>	Pagina 9
Muziek die me raakt	Pagina 12
Muziek die me raakt vervolg	Pagina 13
Naar Jeruzalem	Pagina 14
De Fietstocht van Siebe Hiemstra	Pagina 15

ACTIE SOLIDARITEITSKAS

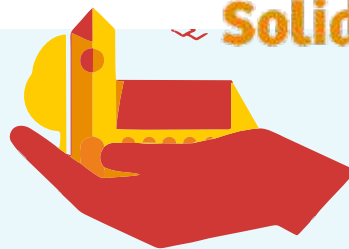
Van gemeenten, voor gemeenten

De Actie Solidariteitskas is een jaarlijks terugkerende actie binnen de protestantse kerk in Nederland. Het doel is om gemeenten te ondersteunen die financiële middelen nodig hebben om hun initiatieven te realiseren.

Kerken uit het hele land dragen bij aan de solidariteitskas door elk jaar een vast bedrag per belijdend gemeentelid af te dragen. Daarmee ondersteunen gemeenten elkaar om levendig en krachtig midden in de wereld te staan.

Aan vernieuwende ideeën ontbreekt het gemeenten niet, maar soms wel aan menskracht of geld. Voor hen is er de solidariteitskas.

Ook specifieke vormen van pastoraat zoals het studentenpastoraat en het dovenpastoraat worden financieel ondersteund vanuit de solidariteitskas.

Elke protestantse gemeente kan subsidie aanvragen bij de solidariteitskas voor een goed toekomstplan, kosten nieuwbouw, verduurzaming en restauratie van een kerkgebouw of kerkorgel.

Meer informatie:

protestantsekerk.nl/solidariteitskas

Van gemeenten, voor gemeenten

Samen kunnen we meer dan alleen!
Meer info? Scan de code!

BIJBEL MET EEN VERHAAL

De bijbel is een van de meest gelezen boeken op de wereld. Voor de een is de bijbel letterlijk het woord door God aan ons gegeven, voor de ander een boek met betekenisvolle verhalen.

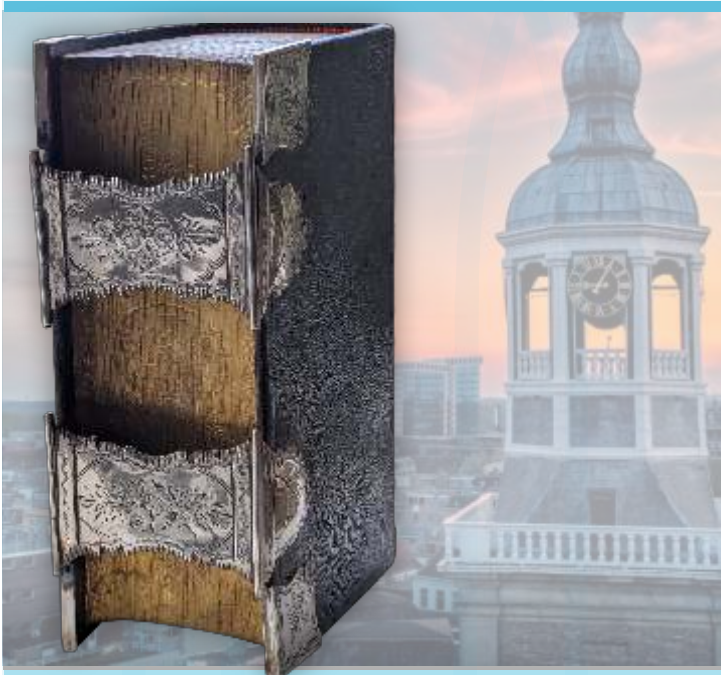
Er zijn kinderbijbels, trouwbijbels, bijbels in hedendaagse taal, kanselbijbels. Voor veel mensen is de bijbel het boek dat dagelijks wordt gelezen, anderen hebben de bijbel opgeborgen in een kast, maar een bijbel weggooien... dat zal niet snel gebeuren.

Het bijbeltje van drie vrouwen

Wij zijn op bezoek bij Gerrit Briene en hij vertelt vol enthousiasme over een bijbel die bij hem in huis staat:

“Sinds mijn jeugd weet ik niet anders dan dat er een bijbeltje met 2 zilveren sloten bij ons in in de woonkamer stond. Met enige regelmaat werden de zilveren sloten met overgave gepoetst door mijn moeder. Al vroeg begreep ik dat dit bijbeltje van haar grootmoeder was geweest waarnaar mijn moeder was vernoemd. Aan de binnenkant van de sloten staan haar initialen JtK oftewel Janna ten Kraijenberg op het bovenste slot en 1885 op het onderste.”

“Deze Janna ten Kraijenberg was geboren op 31 oktober 1868 op een boerderij in een deel van de Engbertsdijkvenen dat Super-plus heet.

Haar vader, Johannes ten Kraijenberg, was daar komen wonen met Aaltjen Nijboer met wie hij in 1862 getrouwd was. Daar kregen zij 5 kinderen waarvan Janna het vierde kind was. Janna deed op 27 maart 1887 openbare belijdenis van haar geloof. In 1885 zal zij dit bijbeltje dan ook hebben gekregen als voorbereiding daartoe. Zoals vroeger vaak gebeurde staan niet alleen het oude en nieuwe testament erin. Het bevat ook de 150 psalmen, enige evangelische gezangen, de catechismus, belijdenis des geloofs, liederen behorende bij persoonlijke gebeurtenissen bij bepaalde jaargetijden en weersomstandigheden, een uitleg over de hervormde kerk, ziekentroost en troostelijke spreuken. “

“Janna huwde met Albertus Aman op 31 maart 1888. Een specialist op het ziekenhuis, die deze achternaam niet kende, vroeg of deze naam uit het Midden-Oosten kwam, waarop werd geantwoord: Nee hoor, gewoon uit Vriezenveen.”

“Aaltjen Johanna geboren 6 september 1892 was hun dochter die op 26 mei 1922 trouwde met Gerrit Hoff. Het bijbeltje ging met haar mee. In Vriezenveen kregen zij 3 kinderen, het 2de kind was mijn moeder en werd vernoemd naar haar grootmoeder Janna die zij nooit gekend heeft. Mijn moeder heeft vele verhalen verteld over haar jeugd op deze boerderij maar vooral ook over haar moeder Aaltjen. Dat was een hard werkende vrouw die meehielp met alle werkzaamheden, melken van de koeien, het vee verzorgen, werken op het land, de tuin met vruchtbomen en struiken en het huishouden. Bij het werken op het land droeg zij een strooien hoed tegen de zon. Deze hoed sleet door intensief gebruik zo hard dat mijn moeder ieder jaar wel een nieuwe voor haar moest kopen.”

“Mijn ouders trouwden 16 mei 1952 in Vriezenveen en gingen daarna in Almelo wonen en het bijbeltje ging mee. En daarmee heeft het bijbeltje het leven van 3 vrouwen gedeeld, moeder, grootmoeder en overgrootmoeder, vrouwen met tegenslagen maar ook met vastberadenheid en moed in geloof hoop en liefde. Voor mij is het erven van dit bijbeltje dan ook een kostbaar bezit.”

Stichting Oost Europa

In maart was het weer zover: leden uit onze gemeente gingen van 11 tot en met 19 maart naar Roemenië voor het jaarlijkse bezoek aan mensen die hulp hard nodig hebben. De Stichting hoort van contactpersonen in Roemenië waar de nood het hoogst is en hulp hard nodig is. Op de eerste dag van de heenreis wordt overnacht in Oostenrijk, dichtbij de Hongaarse grens. 'Slechts' 420 kilometer hoeven op de tweede dag te worden afgelegd, maar het reizen in Hongarije gaat minder snel. Door onderhoud aan de weg moet er soms 60 kilometer over één rijbaan worden gereden en dan mag je nog blij zijn dat je niet in een vrachtwagen rijdt, want die staan allemaal geparkeerd op de rechter rijbaan.

Eén van de bezoeken gaat naar een organisatie voor daklozen. Ook wordt de familie G bezocht waar flessen wasmiddel worden afgeleverd. Hoe kan het ook anders: er staat een maaltijd voor ons klaar. Ze vertellen ons dat het stukje vlees op ons bord afkomstig is van één van hun koeien. Een ander bezoek gaat naar A.M. in het plaatsje Fughiu. Zij verzorgt al lange tijd de zwaar gehandicapte Ezra die doof is en niet kan praten. A.M. heeft plannen om de jongen te adopteren, zodat zij zelfstandig keuzes kan maken over zijn toekomst. Zij kan de hoge kosten van luiers en een gespecialiseerde tandarts maar moeilijk opbrengen en heeft ondersteuning van de stichting hard nodig. In Roemenië krijgen mensen met een handicap een vast bedrag van de overheid en dat is maar zelden genoeg om alle kosten te dragen. Niet alles hoeft uit Nederland te worden meegebracht; veel goederen zijn opgeslagen in een depot in Roemenië. Het valt elke keer weer op hoe dankbaar de mensen zijn voor wat zij ontvangen: het is vanzelfsprekend dat er een warme maaltijd wordt aangeboden aan de bezoekers.

Wilt u meedoen in de sponsoring, bijvoorbeeld handdoeken voor de daklozenopvang of luiers voor Ezra, of wilt u meer informatie over de stichting neem dan contact op via:

d.pas@helpoosteuropa.nl
of bezoek de website:

Veel families worden in Roemenië bezocht en waar dat van tevoren met de contactpersoon is afgestemd, kan er hulp worden geboden in de vorm van geld en/of door pootaardappelen of zaaigoed. Pastor Stoica is een contactpersoon.

Hij rijdt bij veel bezoekjes mee in zijn gele bestelbusje. Dat busje blijkt hij sinds 2006 te gebruiken en daarmee heeft hij inmiddels 600.000 kilometer kriskras door Roemenië gereden voor het goede doel.

Veel bezoekers van de Pniëlkerk kennen het schilderij van Berry Brugman nog wel: het gezicht van Jezus met de doornenkroon. Een indrukwekkend schilderij door de grote expressionistische zeggingskracht die er vanuit gaat.

Het is een schilderij dat je dwingt na te denken over de tragiek van het leed en het lijden. Berry Brugman is in Almelo geboren op 25 september 1915. Na zijn middelbare schooltijd ging hij naar de kunstacademie in Arnhem waar hij vlak voor de Tweede Wereldoorlog afstudeerde.

Hij was gelegerd op de Grebbeberg toen de Duitsers in 1940 ons land binnenvielen en heeft vervolgens in het concentratiekamp van Amersfoort gevangen gezeten. Hij had de beeldhouwster Jennie de Vries op de kunstacademie ontmoet, trouwde met haar en zij vestigden zich in Almelo.

Na de oorlog verdiende Berry zijn brood eerst als tekenleraar, omdat er als kunstenaar in die tijd geen droog brood was te verdienen.

Berry was een expressionistisch schilder en hoewel hij neigde naar het abstracte, zijn toch steeds zijn landschappen en zijn Bijbelse voorstellingen herkenbaar. Hij hield van het landschap rond Almelo en gebruikte veel aardse kleuren die hij in de omgeving zag. Op een nacht zag hij een Christuskop voor zich die hij daarna meerdere malen geschilderd heeft: Christus met een doornenkroon en bebloed gezicht.

Landschappen
door Berry Brugman

Geïnspireerd door Almelo en haar omgeving
door Berry Brugman

Leven in Liefde

Vorig jaar tijdens een vakantie in de Elzas kwam ik werken van de Franse kunstenares Aurélie Mouchon tegen in de kerk in Ribeauvillé. In het kader van kunstroute over sacrale kunst exposeerde zij een aantal werken in de kerk op verzoek van de katholieke kerk van de Elzas. Ze schildert, geeft schilderlessen en restaureert fresco's. Ze is niet bewust bezig om hele grote zaken te maken, een gezicht blijft tenslotte een gezicht, maar als ze in haar atelier bezig is, wordt schilderen soms toch meer dan een handeling, soms een soort gebed. De schilderijen laten kijkers niet onberoerd. Iedereen vindt wel een boodschap of een persoonlijke interpretatie. Haar thema: *leven in liefde*.

Bezoek ook eens
haar website

--->>>

Het wapenschild in de Grote Kerk Almelo (voorheen op de preekstoel)

In 1662 waren Zeger van Rechteren (1623-1674) en Margaretha van Torck (1623-1669) bewoners van Huize Almelo en zij hadden er grootse plannen mee. Ze lieten het afbreken en herbouwen naar de eisen en mode van die tijd. Er is nog een gedenkbord met een sierlijke lijst aanwezig waarop wordt herinnerd aan de bouwactiviteiten en waarop ook is vermeld dat het huis een toevluchtsoord mag zijn voor landlieden en bevolking in tijden van nood. In 1666 werd Huize Almelo weer enigszins hersteld nadat Munsterse troepen flink hadden huisgehouden.

Er zijn nu nog steeds twee grafelijke wapenschilden in Huize Almelo te vinden: één met nog de wapens van Zeger en Margaretha naast elkaar en één op een schoorsteenmantel waar het een geheel is met de wapens van de overgrootouders.

Maar niet alleen in Huize Almelo is het grafelijke wapenschild te vinden, ook op plaats waar eerder de kansel was, getuigt het van de relatie tussen de grafelijke familie en de kerk. Het is van Zeger en Margaretha en de wapens van wederzijdse ouders zijn erin weergegeven.

Het sierde lang geleden het klankbord van de kansel. Toen er bij de renovatie van de kerk in 1955 een nieuwe kansel werd aangebracht, werd het wapenschild in een kelder van Huize Almelo opgeborgen. Bij de recente renovatie van de kerk is het weer opgediept en er is bewust voor gekozen om dit wapenschild weer zijn oorspronkelijke plek terug te geven: boven het 'woord' in de vorm van de acht zaligsprekingen uit de Bergrede in een silhouet van de oude kansel. Hoewel de ouderdom niet precies bekend is, is het wel zeker dat het een van de oudste objecten uit onze kerk is.

Zeer de moeite waard om zelf te gaan zien in de Grote Kerk te Almelo

De uitleg van het wapenschild is als volgt: het kruis is van Rechteren; de getongde halve leeuw is van de moeder van Zeger: Joachim van Wijhe van Hernen; de zeven ruiten is van Johan Torck, de vader van Margaretha; de keper met daaronder een ring is van Ermgard van Wylich, de moeder van Margaretha. Over alles heen is er dan nog het hartschild: het wapen van de heren van Almelo. Met de randkroon van vijf fleurons boven dit wapen wilde Zeger van Rechteren aangeven dat hij een soevereine macht had. Van de grafelijke familie hebben zich ook meerdere rouwborden bevonden in de kerk, waarop in een volgende editie van dit magazine nader wordt ingegaan.

KING EN ST. AIDEN

In 2015 maakte ik een fietstocht met mijn broer en zwager door Noord Engeland. We fietsten de Reivers fietsroute. Een tocht van de Ierse zee in het westen via een stukje Schotland naar de Noordzee in het oosten van Engeland.

Vanwege het wisselende weer fietsten we dan weer in de zon dan weer in regenkleding. Schuilen voor de regen en de kou deden we vaak in de vele kleine kerkjes die we onderweg tegenkwamen. Mijn broer, opgegroeid in de jaren '50 op de Veluwe, had het niet zo op kerk en religie. "Godsdienst was toch een vorm van kindermishandeling" zei hij dan. Hij refereerde dan aan de verplichte kerkbezoeken, de lange preken, het onvermijdelijke KING pepermuntje.

Op een koude dag tijdens onze fietstocht komen we in de middle of nowhere bij een klein kerkje, st. Aidan's church bij Corbridge.

We stappen af en mijn broer gaat naar binnen.

Hij neemt plaats op een kerkbank en haalt uit zijn fietstasje een rolletje KING pepermunt!

Een hele tijd heeft hij daar gezeten, in stilte met zijn pepermuntje.

Toen hij vorig jaar overleed heb ik een gedicht voor hem gemaakt.

Deze vindt u op de volgende pagina, weergegeven naast de foto van dit kerkje...

Bert van de Pol

Hebt u een indrukwekkende kerk of religieus gebouw bezocht en u wilt daarover foto's en tekst met ons delen, stuur uw bijdrage dan naar: [magazine@ pga-almelo.nl](mailto:magazine@pga-almelo.nl) onder vermelding van uw naam, telefoonnummer en mailadres.

Piet

*Bij een klein verlaten kerkje
op 't Britse platteland
in de kou en in de kilte
zet hij zijn fiets moe aan de kant
En zonder predikant
symbolen of gebaren
betreedt hij nu de stilte
van zijn jonge jaren*

*Waar ooit de psalmen zongen
met een pepermuntje in zijn hand
zit een Bennekomse jongen
een jongen van het zand*

*En niemand zal begrijpen
wat hij doen komt in dit Huis
maar de mensen zullen zeggen:
de reiziger is thuis.*

Dinie Kusters heeft een lied voor deze rubriek. Ze pakt haar mobiel en zoekt naar muziek van Roon Staal: "Ik vind dat hij zo mooi kan zingen, ik raak daar altijd weer van onder de indruk. En hij zingt ook altijd zulke mooie teksten." Ze zet het boxje aan en kort daarna klinkt de stem van de zanger door haar kamer. "Het mooiste lied vind ik Pie Jesu. Ik heb daar een mooi verhaal bij." Dinie gaat weer zitten en steekt van wal:

Scan om de song te beluisteren...

"Ik ben wel zeven keer naar een concert van Roon geweest. Bij één van die concerten zat ik samen met mijn vriendin vooraan in de Sint-Pancratiusbasiliek in Tubbergen. Roon zingt graag in kerken, vooral in kleine kerken in de provincie Groningen. In de pauze van zijn optreden zei ik tegen mijn vriendin dat ik hoopte dat hij het lied Pie Jesu nog zou zingen."

Mijn vriendin zei dat ik dat aan hem moest gaan vragen. Ik vond dat eigenlijk eng, maar mijn vriendin overtuigde mij toch.

In een achteraf zaaltje vroeg ik aan Roon of hij dat lied nog zou gaan zingen, maar hij had het deze avond helaas niet op zijn repertoire staan. Toen de pauze was afgelopen kwam Roon langs mij lopen, legde zijn hand op mijn schouder en zei dat ik goed moest opletten.

Het eerste lied dat hij zong was het Pie Jesu.

Ik was zo geraakt dat de tranen over mijn wangen liepen."

Even later klinkt het Pie Jesu door de kamer:

*Pie Jesu, Barmhartige Jezus
Qui tollis peccata mundi
Die de zonden van de wereld wegneemt
Dona eis requiem
Geef hen rust
Agnus Dei
Lam Gods
Sempiternam, sempiternam requiem
Eeuwige, eeuwige rust.*

Voor de twijfelaars

Nadenken wat hierna komt. Dat doen we waarschijnlijk allemaal weleens. Marc Scibilia schreef in 2024 het lied --->>> "More to this". Hij schreef het naar aanleiding van de vraag van zijn 5-jarige dochtertje:

Pap, wat gebeurt er als we doodgaan. In het eerste couplet beschrijft hij vooral wat er met zijn lijf gebeurt:

My skin and bones give up the ghost.
En ook *all I am falls into mystery.*

Maar vooral in het tweede couplet raakt hij de twijfelaars onder ons:

Ik heb eens nagedacht over hierna
En alle mensen die ik wil zien
Mijn buurman zegt: dit is het
En mijn dochter zegt dat we opnieuw leven
Meestentijds hang ik er een beetje tussenin.

Maar vraagt hij dan: Smeekt zo'n vraag niet om een antwoord?

Wag het niet om te zeggen dat er niet meer is.
Er is meer!

Rouwend kijkt hij terug op zijn leven en relatie. Hij wil niet dat alles nu voorbij is.

So don't you dare tell me that there
ain't more to this
There more to this.

Scan om de song
te beluisteren...

*De kracht van dit lied zit ook in de eenvoud:
een man een gitaar en mondharmonica. Meer
is er niet en toch weet Marc Scibilia je aan het
denken te zetten of er toch meer is dan dit!*

Heel veel luisterplezier!

Klik om de playlist
te beluisteren...

*Wilt u in de volgende editie van het PGA magazine in mei uw
lied onder de aandacht wordt gebracht, stuur uw bijdrage
dan naar: magazine@pga-almelo.nl onder vermelding van
uw naam, telefoonnummer en mailadres.*

Op de fiets naar Jeruzalem *Elke regendruppel is een zoen van God*

Als dominee Siebe Hiemstra in 1996 met studieverlof gaat, weet hij waar hij naar toe wil: Jeruzalem! Maar dan wel op de fiets. Daarmee treedt hij in de voetsporen van een andere voorganger, Ds. Bas Ader, die de tocht in 1936 had gemaakt, ook op de fiets. Ds. Ader was de voorganger in Siebes gemeente in de oorlog. Siebe wilde dezelfde route fietsen als Ader. Dus via Duitsland, Tsjechië, Oostenrijk, Hongarije, Roemenië, Bulgarije, Turkije, Syrië, Jordanië en uiteindelijk Israël. Siebe maakte een omweg via Polen omdat hij ook Auschwitz wilde bezoeken. Vanaf Hongarije volgt hij dan wel de oorspronkelijke Aderroute.

Aangezien zo'n tocht wel gedegen voorbereiding vergt, begint Siebe al 2 jaar voor die tijd. Er moest ook aan de fietsconditie worden gewerkt. Maar in '96 is het zover: Hij stapt op zijn Batavus Apache met 21 versnellingen en zegt vrouw en kinderen gedag en vertrekt uit Drieborg. Als hij op dag 1 in Duitsland overnacht, blijkt dat de mevrouw van het hotelletje al over hem gelezen had in de NordWest Zeitung. Tijdens een zoektocht naar een hotelletje verderop in de week, helpt een Duits echtpaar hem zoeken naar een goedkoop plekje om te overnachten. Als blijkt dat hotels vol zijn of veel te duur, stellen ze voor om bij hen te overnachten. En zo zal het vaker gaan tijdens de tocht: volstrekt onbekende mensen die je spontaan helpen. Toch valt het fietsen Siebe af en toe zwaar. Niet zozeer de lichamelijke vermoeidheid speelt hem parten (zijn conditie gaat dagelijks vooruit) maar af en toe toch ook de eenzaamheid. Als je niet overnacht bij bekenden, dan is het 's avonds soms eenzaam in je goedkope hotelletje. Maar gelukkig fleurt Siebe weer helemaal op in Roemenie. Dit land blijkt een parel van gastvrijheid. Na Bulgarije wacht Turkije. Hier krijgt Siebe in Konya koorts en moet een paar dagen rust nemen. En op zijn laatste etappes in Turkije wordt Siebe geplaagd door zadelpijn. Als hij in zijn laatste Turkse overnachtingsplek de fiets in de hal moet laten staan

gaat Siebe daar niet mee akkoord. De fiets is al wat hij heeft. Dus na de opmerkingen: He is as my wife, mag de fiets toch mee naar de slaapkamer. In Syrië maakt Siebe een valpartij op de weg die zijn programma danig in de war schopt. De politie heeft hem gevonden en verzorgd, naar een ziekenhuis gebracht en een klooster gebeld. Siebe had aangegeven dat hij dominee is en dus werd het Orthodoxe klooster van Maaloula gebeld. Het klooster van de Heilige Tekla. (zie pagina hiernaast). Na een aantal dagen recupereren bereikt Siebe uiteindelijk na 2 maanden en 6000km de stad Jeruzalem.

Hij blijft nog een maand in Israël en bezoekt op de fiets vele bijbelse plaatsen. Je begrijpt de bijbel beter als je op de plekken zelf bent geweest, zegt hij. Fietsend langs de hete Jordaan is hij blij met elk verkoelend briesje dat er maar is. Elke regendruppel hier is een zoen van God. Al die ontmoetingen onderweg, al die verschillende mensen, overnachten bij Palestijnen, maar ook bij Orthodoxe joden, nooit heeft hij angstige momenten gekend. Als je mensen open en vriendelijk tegemoet treedt, krijg je van hen eenzelfde hartelijkheid terug. Overall wonen mensen, gewone mensen, net als in Drieborg.

Gewonde pelgrim tussen de politieagenten die hem van de weg raapten.

Siebe Hiemstra is op zijn fietstocht naar Jeruzalem ook in het klooster van Mor Tekla in het Syrische dorp Maaloula geweest om op krachten te komen nadat hij was gevallen.

Het afgelegen dorp ligt zo'n zeventig kilometer van de hoofdstad Damascus tussen ruige bergketens. Er wordt nog westers Aramees gesproken; de taal die het dichtst komt bij de taal die Jezus en de discipelen spraken. In het Aramees betekent Maaloula 'ingang' en dat verwijst naar een smalle doorgang door de rotsen. Het klooster dankt zijn naam aan het leven van Tekla, uit het apocriefe boek 'Handelingen van Paulus en Tekla'.

Zij was een maagd die leefde rond het jaar 30 na Christus. Nadat zij Paulus hoorde preken op een van diens rondreizen, besloot zij alles achter zich te laten en haar leven in dienst te stellen van God. Tekla werd hierom vervolgd maar dankzij allerlei wonderen werd zij niet gedood:

Toen Tekla was gearresteerd werd zij in een leeuwenkuil geworpen; de leeuwen deden haar niets.

Opnieuw op de vlucht ontmoette zij een aantal boeren die graan aan het zaaien waren. Zij hielp hen bij het zaaien en moest toen snel verder omdat haar achtervolgers naderden. Een uur daarna vroegen haar achtervolgers aan de

boeren of zij ook een jonge maagd hadden gezien. De boeren antwoordden dat zij hen had geholpen bij het zaaien. Het graan stond echter al een meter hoog en de achtervolging werd gestaakt. Weer later werd Tekla in het nauw gedreven. Zij kon geen kant meer op, want voor haar doemde een hoge berg op en achter haar kwamen haar achtervolgers steeds dichterbij. Zij verschool zich in een grot, maar ook daar was zij niet veilig. In haar wanhoop riep zij God te hulp. Plotseling ontstond er een scheur in de berg.

Deze ingang (Maaloula) bood haar precies voldoende ruimte bood om de berg te passeren, zodat zij kon ontsnappen.

De grot en de smalle doorgang zijn er nog steeds en rond de grot is het klooster gebouwd. Om te herstellen worden vermoeide reizigers en zieken door de nonnen aangeraden om dagelijks water te drinken uit de bron die ontspringt in de grot. Net als Tekla zijn de nonnen van het klooster later zelf ook wonderbaarlijk aan de dood ontsnapt toen zij werden gegijzeld door een extremistische jihadistische groepering. Na dertien weken gijzeling werden zij op 9 maart 2014 vrijgelaten.

Kalm pakten zij hun regelmatige leven weer op en verklaarden dat zij tijdens de gijzeling goed en met respect waren behandeld.

In het klooster getuigen weggehakte gezichten op iconen nog steeds van de gijzeling die ruim tien jaar geleden plaatsvond.

PGM

MAGAZINE

EEN UITGAVE MET INSPIRERENDE VERHALEN UIT ONZE GEMEENTE